

[Rahbæk Møller]

f.eks. akademiingeniøruddannelsen, aldrig har været søgt lanceret som en uddannelse for folk, der var for dumme til at blive civilingeniører. Der har heller aldrig været forhindringer for akademiingeniører, der ønskede at læse til civilingeniør. Hvis ikke disse to forudsætninger havde været opfyldt, ville akademiingeniøruddannelsen næppe nogen sinde være lykkedes.

Svar (12/8 94):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Som det også fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, er der ikke tale om nogen form for ministeriel dimensionering af kandidatoverbygningsuddannelserne på universiteterne.

Det fastslås derimod i såvel flerårsaftalen som i den såkaldte strukturbekendtgørelse, at der med virkning fra 1996 skal fastsættes specifikke adgangskrav for optagelse på en kandidatuddannelse, og disse krav kan ganske rigtigt indeholde såvel fagkrav som karakterkrav. Kravene fastsættes af universiteterne selv og skal fremgå af studieordningerne. Om karakterkravet skal være højere end 6, fastsættes således efter universiteternes egen bestemmelse.

Adgangskravene fastsættes ikke som led i nogen dimensionering, men som en kvalitets sikring af kandidatuddannelserne – for at give mulighed for en større fleksibilitet i uddannelsessystemet.

Jeg har ingen planer om at gribe ind i universiteternes beslutningskompetence vedrørende optagelse til kandidatuddannelserne.

Spm. nr. S 1798

Til statsministeren (11/8 94) af:

Poul Nødgaard (FP):

»Vil statsministeren bekræfte eller afkræfte, at Revisionsinstituttet af 1920 gjorde en særdeles god forretning, mens statsministeren var direktør for Lønmodtagernes Dyrtidsfond, nemlig ved at sælge ejendommen Søtorvet 3 i København til Lønmodtagernes Dyrtidsfond for 30,5 mio. kr., uanset at ejendommen kun var vurderet til 5,6 mio. kr. og lejeindtægterne kun var 749.000 kr., og hvilke oplysninger kan statsministeren give om sit kendskab til denne ejendomshandel?«

Begrundelse

Ifølge dagbladet B.T. den 9. august 1994 gjorde Revisionsinstituttet af 1920 en usædvanlig god forretning i 1988, mens statsministeren var direktør for Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Forretningen bestod i, at »1920« solgte ejendommen Søtorvet 3 i København til Lønmodtagernes Dyrtidsfond for 30,5 mio. kr., uanset at ejendommen kun var vurderet til 5,6 mio. kr. og lejeindtægterne kun var 749.000 kr.

Det forekommer umiddelbart usandsynligt, at en ejendom som denne skulle kunne finde købere til 40 gange huslejen, navnlig når investeringen ikke blev foretaget af letsindige »gulddrenge«, men for lønmodtagerpenge, hvor der må stilles ganske særlige krav til investeringens seriositet og lønsomhed.

Statsministeren bedes derfor bekræfte eller afkræfte, at han som direktør for Lønmodtagernes Dyrtidsfond har deltaget i denne ejendomshandel, og i bekræftende fald bedes statsministeren oplyse, om der ved købet af ejendommen forelå uvildig vurdering eller anden dokumentation for, at overdragelsessummen svarede til det overdragnes værdi.

Statsministeren bedes endvidere oplyse, om han er enig i, at en investering i fast ejendom til 30,5 mio. kr., der afkaster lejeindtægter på 749.000 kr., må anses for yderst utilfredsstillende, når der tages hensyn til, at der også skal betales ejendomsskatter, forsikringer og vedligeholdelse på ejendommen, og statsministeren bedes klart tage stilling til, om den omstændighed, at »1920« var sælger af ejendommen, havde nogen indflydelse på beslutningen om at betale den høje overpris.

Svar (19/8 94):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg vil gerne bekræfte, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond i 1987 købte ejendommen Frederiksborggade 43/Søtorvet 1-3/Vendersgade 28 for 30,0 mio. kr. kontant af Revisionsinstituttet af 1920.

Den pågældende ejendom var på det tidspunkt vurderet til 5,6 mio. kr. ved den offentlige ejendomsvurdering pr. 1. januar 1986.

Før Lønmodtagernes Dyrtidsfond foretog købet, fik man to uvildige ejendomsmæglerfirmaer til at vurdere ejendommen i handel ogandel.